

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: A. T., zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Žitná 45, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2005, čj. OAM-1881/VL-10-C09-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, čj. 48 Az 7/2005 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, čj. 48 Az 7/2005 - 26, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 1. 2005, čj. OAM-1881/VL-10-C09-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d), podle obsahu kasační stížnosti však jde o důvod pod písm. d)

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že řízení před krajským soudem je stíženo vadami řízení spočívajícími v následujících skutečnostech: Stěžovatel v průběhu řízení udělil dne 3. 6. 2005 generální plnou moc, jež je založena ve spisu, advokátu JUDr. Davidu Heryánovi. Tento advokát obratem soudu písemně oznámil převzetí právního zastoupení společně se žádostí o lhůtu potřebnou k seznámení se se spisem a doplnění žaloby. Poté soud kontaktoval i telefonicky a dotazoval se na průběh řízení, bylo mu sděleno, že v dané věci podal stěžovatel opravný prostředek proti rozhodnutí soudu o neustanovení právního zástupce s tím, že je zde dostatečná časová rezerva, neboť o tomto opravném prostředku bude rozhodnuto v řádu měsíců. Ke svému původnímu podání nepřiložil advokát plnou moc, přičemž v souladu se standardním a zákonným postupem očekával, že bude soudem k doplnění plné moci vyzván. To se nestalo, proto ji advokát doplnil bez vyzvání. Dne 11. 8. 2005 obdržel advokát přípis soudkyně krajského soudu, že o věci již bylo rozhodnuto a rozsudek, jenž byl přílohou tohoto přípisu, nabyl právní moci dne 18. 7. 2005. Teprve tímto přípisem byl advokát seznámen se skutečností, že ve věci bylo rozhodnuto a se zněním rozsudku. Telefonickým dotazem na soudkyni pak zjistil, že pravděpodobně došlo k omylu a byly podávány informace o jiném spisu, a stejně tak, že první přípis o převzetí právního zastoupení byl založen do jiného spisu. Procesně už nebylo možné věc řešit jinak, než podáním kasační stížnosti. Stěžovatel se domnívá, že kromě jiného bylo porušeno ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s., neboť ačkoliv měl stěžovatel v řízení před krajským soudem právního zástupce, nebyl tento obeznámen ani s nařízením jednání, na kterém byl vynesena rozsudek, ani mu nebyl rozsudek doručován a současně neměl ani možnost doplnit žalobu, jak dříve avizoval. Stejně tak nebyl řádně obeslán ani stěžovatel samotný, neboť mu bylo doručováno na adresu Pobytového střediska, kde se nezdržuje a je řádně odhlášen a příslušným státním orgánem je mu povolen pobyt mimo pobytové středisko. Stěžovatel dále v kasační stížnosti avizoval konkretizaci kasační stížnosti v dodatečné lhůtě, avšak kasační stížnost již dále nijak nedoplnil.

Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; rovněž požádal o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 8. 2005 namítá vady spočívající v povinných náležitostech kasační stížnosti, neboť v rozporu s ustanovením § 37 odst. 3 s. ř. s. chybí v podání adresa, na kterou lze stěžovateli doručovat a dále v rozporu s § 106 odst. 1 s. ř. s. chybí údaj o dni doručení napadeného rozsudku stěžovateli. Pokud jde o doručování napadeného rozsudku krajským soudem stěžovateli, uvádí, že není zřejmé, zda stěžovatel soudu poskytl novou adresu. K problémům komunikace soudu s advokátem se žalovaný nechce vyjadřovat. Stěžovatelem avizované doplnění kasační stížnosti, žalovaný neobdržel, ačkoliv stěžovatel uplatňoval kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d). Žalovaný proto své rozhodnutí ve věci stěžovatele pokládá za správné. Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele odmítl, případně zamítl a nepřiznával jí ani odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam,

kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Z přiloženého soudního spisu, sp. zn. 48 Az 7/2005, bylo zjištěno, že dne 30. 6. 2005 se konalo ústní jednání v stěžovatelově věci, stěžovatel nebyl přítomen a doručení bylo vykázáno uložením. Na závěr ústního jednání byl vyhlášen rozsudek, který byl posléze doručován stejně jako usnesení o nařízení ústního jednání. Z doručenky s adresou stěžovatele v Pobytovém středisku Jezová vyplývá, že mu zásilka s usnesením o nařízení ústního jednání byla oznámena dne 2. 6. 2005 a byla uložena do 17. 6. 2005 (čl. 21). Oznámení o převzetí právního zastoupení bylo datováno dne 20. 7. 2005 a připojena byla i plná moc s datem 3. 6. 2005 (čl. 31-33), dle připojené obálky bylo toto oznámení společně s plnou mocí podáno k poštovní přepravě dne 25. 7. 2005. Na listu číslo 36 je založen protokol o doručení rozsudku stěžovateli se sdělením stěžovatele, že v době od 22. 5. 2005 se zdržuje na jiné adrese, dále je pracovníci soudní kanceláře proveden záznam o tom, že v evidenci Ministerstva vnitra bylo zjištěno, že pobyt na nové adrese má evidován od 19. 5. 2005. Ze spisu správního orgánu bylo zjištěno, že dne 20. 4. 2005 podal stěžovatel žádost o povolení pobytu mimo azylové zařízení (čl. 52), k tomu byla vyžádána prověrka místa pobytu, kterou provedla Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, s výsledkem, že na nově uvedené adrese má stěžovatel zajištěno ubytování a zdržuje se zde (čl. 54), dne 6. 5. 2005 byl stěžovateli vysloven souhlas se změnou místa hlášeného pobytu, který stěžovatel převzal dne 19. 5. 2005 (čl. 55).

Pokud jde o žalovaným namítané nedostatky v náležitostech kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z jeho judikatury vyplývá, že v případě, kdy kasační stížnost neobsahuje údaj o dni doručení rozhodnutí krajského soudu stěžovateli (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), není to bez dalšího důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, neboť den doručení napadeného rozhodnutí žalobci je soudům znám z úřední činnosti.¹ Obdobně i chybějící adresa stěžovatele pro doručování není takovou vadou náležitosti, jež by zabraňovala projednání věci, neboť v podání zástupkyně stěžovatele ze dne

---

¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2004, č.j. 3 Azs 85/2004-49, dostupný na www.nssoud.cz

31. 7. 2006 již byla adresa stěžovatele uvedena. Nic tak nebrání meritornímu projednání stěžovatelovy kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení stěžovatelem namítané vady řízení před krajským soudem spočívající v doručování soudních písemností stěžovateli na adresu pobytového střediska. Z obálky, v níž bylo stěžovateli mj. doručováno oznámení o nařízeném ústním jednání, se podává, že tato písemnost byla stěžovateli oznámena dne 2. 6. 2005, tedy v době, kdy se již na adrese pobytového střediska nezdržoval a měl pobyt povolen a zaevidován na jiné adrese, přesto zřejmě chybným postupem doručovatele nebyla zásilka vrácena krajskému soudu, ale byla uložena. Soudní řád správní neobsahuje komplexní úpravu doručování a v § 42 odst. 6 odkazuje pro otázky způsobu doručování na obdobné použití předpisů platných pro doručování v občanském soudním řízení, tedy na zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel soud o změně své adresy nevyrozuměl. Soud tak při jednání dne 30. 6. 2005 neměl pochyb o doručení, resp. jeho vykázání uložením. Přestože stěžovatel změnu neoznámil, nelze mu klást k tíži postup doručování, přičítací se ustanovení § 46 odst. 1 a 3 občanského soudního řádu, neboť nebylo doručováno na adresu stěžovatelova řádně ohlášeného a příslušným správním orgánem schváleného pobytu a v tomto případě předmětná zásilka neměla být v místě pobytového střediska ukládána. Důsledky nesprávného závěru doručujícího orgánu o tom, že se adresát v místě doručování zdržuje, nejsou neodvratné, přičemž opak bude zpravidla prokazovat adresát. Zjistí-li soud dodatečně, že se adresát v místě doručování v rozhodné době nezdržoval, pak platí, že písemnost nebyla řádně doručena.² Doručované usnesení tak nelze považovat řádně doručené. Touto vadou doručení byla stěžovateli odňata možnost jednat před soudem, jež je součástí práva na soudní a jinou ochranu garantovaného hlavou pátou Listiny základních práv a svobod. Řízení před krajským soudem je tak zatíženo vadou, pro niž je nezbytné, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Pokud jde o stěžovatelem namítané nerespektování právního zastoupení stěžovatele v uvedeném řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze soudního spisu se podává, že advokát zaslal soudu oznámení o převzetí právního zastoupení a plnou moc dne 25. 7. 2005, tedy až po vyhlášení meritorního rozhodnutí (dne 30. 6. 2005), proto nebylo možno stěžovatele v předchozím řízení považovat za právně zastoupeného ve smyslu ustanovení § 35 odst. 2 a § 42 odst. 2 s. ř. s. Sled událostí, tak jak v kasační stížnosti uvádí stěžovatel, nemá oporu ve spise a sám stěžovatel, resp. jeho zástupce, nedoložil, že by soudu zaslal přípis s oznámením o převzetí zastoupení bezodkladně po sjednání plné moci, tedy po 3. 6. 2005, jež měl být omylem soudní kanceláře založen v jiném spise, jak tvrdil v kasační stížnosti. Tuto stěžovatelovu námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a pouze nad rámec své povinnosti uvádí, že pokud by k takovému pochybení skutečně došlo, pak tento nedostatek bude zhojen v následujícím řízení před krajským soudem, neboť jeho rozsudek se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

---

² Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č.j. 2 Azs 437/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu